

Всесвітній День Театру 2013 **Звернення Даріо Фо**

В давні часи влада проявляла нетолерантність до акторів *Комедії дель арте*, переслідуючи їх навіть за кордоном.

Сьогодні актори та театральні компанії переживають труднощі з театральними приміщеннями і глядачами, викликані кризою. Правлячі кола не занепокоєні проблемами контролю за тими, хто з іронією і сарказмом ставиться до акторів; останні ж не мають до кого звернутися у своїй скруті.

Навпаки, у часи Відродження в Італії владі доводилося докладати істотних зусиль, аби боротися з комедіантами, бо ж останні мали підтримку широкої аудиторії.

Відомо, що велика масова втеча акторів *Комедії дель арте* відбулася у часи контрреформації, яка декретом встановила знищення театральних сцен, особливо в Римі, де акторів звинувачували у паплюженні святого міста. У 1697р. Папа Римський, Інокентій XII, під тиском наполегливих вимог консервативної частини буржуазії та вищого духовенства, наказав зруйнувати театр Тордінона, який, з точки зору моралістів, організував найбільшу кількість непристойних вистав.

Під час контрреформації кардинал Карло Борромео, який діяв на півночі Італії, присвятив себе спасінню “чад Мілана”, встановивши відмінність між мистецтвом, як найвищою формою духовної просвіти, та театром, як виявом профанації та марносластва.

У листі, адресованому його співробітникам, він висловлюється приблизно так: «Щодо знищення злих паростків, ми зробили все можливе, щоб спалити тексти, які містять зухвалі промови, знищити їх у людській пам’яті, і в той же час переслідувати по суду тих, хто віддав такі тексти у друк. Мабуть, коли ми спали, диявол працював з особливою хитрістю. Наскільки більше шкоди душі від того, що бачать очі, ніж від того, що може бути прочитано у книзі! Наскільки більше руйнування розуму підлітків та юних дівчат спричиняють вимовлене слово й відповідний жест, ніж мертве слово, надруковане у книзі! Тому необхідно терміново позбавити наші міста від театральних творців, як ми це робимо з загубленими душами».

Таким чином, єдиним рішенням по виходу з кризи є надія, що гоніння на театр та молодь, яка бажає навчатися театральному мистецтву, породить нову діаспору *комедіантів*, творців театру, які, безсумнівно, матимуть успіх у своїй новій творчості.